

Aokigahara av Tilda Skålén

Aokigahara är den bästa skogen i Japan. Just den tanken fäster sig i Yurei medan han sakta tar sig över den smala lövtäckta stigen. Den överväxta skogen höll andan, varje ljud som uttalades kvävdes under lövtäckte. Solljus spred sig lungt över Yurei och badade hans ansikte i en värmande kram. Den gröna mossan och löven var extra gröna idag, sken som hopp på en bättre framtid. Oanvända telefonstolpar smyckade skogen och påminde vandrare om skogens förunderliga natur. Ett vrål här inne var dödsdömd att kvävas på några sekunder, medan en viskning på rätt plats hördes hela vägen till Tokyo. Det var knappast underligt att skogen var en tillflyktsort till ett flertal själar som sökte ro. Spökhistorierna kring platsen var trots allt fler än träden. Folk som oHrades här inne, den svagaste länken bruten och för evigt dömd att vandra skogen. Yurei hade spenderat fler timmar än han kunde räkna i den här skogen. Det var hans far som hade tagit Yurei hit så långt han kunde minnas. Yurei hade i sin tur uppehållit traditionen genom att flertal gånger ta med sin son hit. Något han nu djupt ångrar.

Aokigahara är den vackraste skogen i Japan. Trots att Yurei arbetade i skogen med en relativt deprimerande uppgift njöt konstapeln av skogens tillvaro. Visst var egentligen inte Yureis yrke särskilt uppskattat, både av honom själv och andra, men att ens befinna sig här var bra nog anledning att stanna. Yurei hade blivit anställd för att patrullera skogen och föra eventuella ensamma vandrare till polisstationen. Till och med ensamma turister var tvungna att följa med honom. Anledningen var att Aokigahara hade blivit känt som en självmordsskog över hela världen, den andra mest populära slutdestinationen bakom Golden Gate Bridge. Trots detta hade Yurei aldrig fått användning för kursen han tog innan han började patrullera området. Konstapeln hade dessvärre sett självspilling, men aldrig någon vars liv fortfarande var inom räckhåll. I samma sekund såg konstapeln ett bildspel framför sina ögon. Synerna var som att se ner i vatten, att slåss och skära igenom vattnet var en tillfällig flykt från spegelbilden. Men vattnet lägger sig sedan still som om ingenting har hänt. Ibland fann Yurei sig själv med att försöka förstå deras motiv för att lämna världen. Visst hade konstapeln, liksom andra tonåringar under 2000-talet, fascinerats av Wataru Tsumareis texter. De var giftiga, bokstavligt talat, och den nihilistiska filosofin som Wataru är så känd för väckte även något i Yurei, men till skillnad från andra hade Yurei aldrig kunnat helt begravas av hans syn på världen. Smärta plågade konstapeln lika mycket som vilken annan människa som helt. Men att balansera på den rakbladsvassa linjen mellan livet och döden var inte något för Yurei.

Aokigahara är den skönaste skogen i Japan. Tankar som annars skulle uppfattas som otäcka och nedstämmande är i stället lugnande här. Konstapeln kan inte hindra sig från att grumla på sin dystra tillvaro, möjligtvis kunde detta bli början till en ny era i Yureis liv.

En där han tar kontrollen, och inte de auktoriteter som tidigare behandlat honom som en docka upphälld av bara linor och vajrar. Sin moders hårda uppfostring hade varit så smärtsamt närvarande att Yurei konstant jagat samma instängdhet när han väl var ute ur boet. Konstapeln hade varit så blind att han inte insett att han begick samma misstag som sin far gjort. Att gifta sig med ren ondska. Idag skulle Yurei komma hem och försöka ifrågasätta sig sin frus narcissistiska och smärtsamma åsikter. Konstapeln hade alltid varit så rädd för henne. Det fanns inte direkt en uppskattning i Japan av ensamstående fädrar. Och Yurei visste att hans son skulle hamna i hennes händer om han lämnade. Därför hade det alltid varit bättre att stanna hos dem, att fastna i hennes spindelnät av lögnar och falska förhoppningar. För att inte riskera att sonen blev fast där ensam. Mat till en hungrig spindel. Nu fanns det trots allt ingenting som stoppade honom från att lämna henne för gott. Inga ursäkter fanns kvar i Yureis tomma kropp.

Aokigahara är den finaste skogen i Japan, Yurei är begravnen så djupt under sina tankar att han inte ser omvärlden. Först när Yurei krockar med gestalten framför honom får han uppfattning om pojken. Barnet tar några klicka steg bort från Yurei innan han vänder sig om. De står där och betraktar varandra i en evighet. Utan förvarning kastar sig sedan pojken i motsatt riktning, ner mot sjön. Yurei uppfattar en svart L-formad klump i barnets hand. Men det kan ju inte vara... Konstapeln är ett isblock som inte kan förmå sig att flytta sig ur platsen, innanför hans ögon bränner bilden av en likblek pojke med ett eldvapen i handen och en beslutsam blick. Sedan splittras isen och Yurei skyndar sig med all sin kraft efter pojken. Men det kan ju inte vara... Yureis son kunde inte befinna sig i skogen. Sista gången konstapeln sett sig sin var på en begravning. Förvirrande och smärtsamma tankar kokar över i Yurei, hela han flyger genom skogen i en hastighet han aldrig färdats i. Konstapeln kan svära att ansiktet på pojken tillhörde hans son. Men det kan ju inte vara...

Aokigahara är den underligaste skogen i Japan. Ibland krossas plötsligt tystnaden när en polispistol avfyras. Efter det är skogen återigen knäpptyst, liksom ingenting har hänt. Om ingen annan ser dig gå in i skogen, och du aldrig kommer tillbaka; hände det verkligen då? Yurei såg sig förvirrat omkring. Han hade tappat bort pojken och stigen på samma gång. En iskall vind sliter sig vilt igenom Yureis kläder och in i hans redan tomma kropp. Konstapeln drar uniformen tajtare runt sig och släpper ut en gäll huttnings. Han tvingar sig själv att vandra vidare, att stänga ute gråten så att dörren till frihet fortfarande kan vara öppen. Konstapeln fiskar upp ett dyrbart paket cigaretter från bakfickan. Han väger objektet i sin hand. Studerar den rektangulära framsidan, den olästa boxen som påminner om risker med nikotin. Mekaniskt snärter Yurei upp locket med muskelminnet och betraktar den ensamma cigaretten inuti. Spikar av smärta omfamnar hans armar i samma ögonblick, och Yurei stänger Pandoras box lika snabbt som den öppnats. Skadan var dock redan gjord. Konstapeln avvisar paketet till sin ficka

igen innan han flyttar fokus till sin nakna arm. Efter han dragit upp kappan lite låter han fingret vandra runt ett cirkulärt brännsår. Skinnet är blekt och spöklikt, förutom små runda stämplat av cigarettstumpar för alltid inbrända i hans hy. Ett hån mot konstapelns bristande psyke.

Aokigahara är den största skogen i Japan. Ifall man inte förhåller sig till stigarna kan man räkna med att vara vilse inom loppet av någon minut. Magmatäcket som sover under skogen må vara det som ger Aokigahara sin enastående tystnad, men gör det också omöjligt att navigera med hjälp av kompass. Konstapeln letar febrilt efter en lucka i trädens ogenomträngliga lövtäckte, men i dunklet av skymningen är det helt omöjligt att kunna urskilja landmärket mount Fuji. Yurei drar in en djup suck, hans ögon känns våta och torra på samma gång. Konstapeln skulle såklart kunna använda en av de nödtelefoner som placerats ut på olika platser i skogen, men det vore extremt pinsamt att förklara situationen för sina kollegor på andra sidan telefonlinjen. Plötsligt försvinner all oro Yurei tidigare hade. Vid hans kängor uppenbarar sig en ensam svartvit lina. Lättnaden sköljer över honom när han inser betydelsen av detta. De som kommer in i skogen med en tanke att inte lämna brukar ofta ta med ett snöre de knyter fast vid utsidan av skogen, om ifall de skulle mot förmodan skulle ångra sig. Konstapeln följer riktningen av linan medan han hoppas att den leder ut ur skogen och inte till ett patetiskt äckligt kadaver.

Aokigahara är den bästa skogen i Japan. Det är det enda Yurei kan tänka på när ett ljus uppenbarar sig, skiner himmelskt framför Yurei, ljuset som ska leda honom ut ur skogens mörker. Han kan nästan ta på värmen och friheten. Det känns som att han varit i skogen för alltid. Nu skulle han aldrig igen sätta sin fot i den ruttna, mörka och döda Aokigahara. Konstapeln stapplar tafatt ut i friheten, luften är äntligen öppen men ögonlocken är stängda och förbländade av det plötsliga ljuset. All oro kommer att fly kroppen. All smärta kommer försvinna. All ondska kommer dö. Yurei drog in ett djupt andetag och lät sina ögonlock öppnas. Men det kan ju inte vara...

Aokigahara är den värsta skogen i Japan. Yurei stirrar chockartat på kroppen framför honom. Liket är invirad i en blå polisuniform, Yurei kan inte se under kläderna men han vet ändå att pistolen som annars ska vara placerad i bältet nu är borta. Avfyrad i en annan del av skogen. De redan ärrade vristerna på kadavret har ett djupt jack i sig, en mörk vätska som slickar den ljusa omgivningen har spridit ut sig som ett täcke på gräsmattan. Skuggorna blir större och mörkare tills det enda ljuset som skiner är månens svaga falska ljus. Råttor och flugor festar på kroppen nu när rovdjuret har dött, skrattar och retar den tappra själen de nu ska äta på. Djuren kan inte uppfatta Yurei, den riktiga Yurei, i limbo som blankt stirrar in i sina egna frusna, missfärgade ögon. En klar

spegelbild. Hans själ, fast mellan världarna utan möjlighet att tränga igenom jordskorpan. Yurei vänder på klacken, springer ut, bort från skogen. Men det är för sent. Skogen kommer inte låta honom fly, inte från livet och inte från döden. Sedan tystnar skogen igen som att inget har hänt, och vattnet i sjön lägger sig stillsamt blankt, som att ingenting har hänt, skogen skiner nu, som att ingenting har hänt.